

Con Amore schotelt bezoekers een feest voor

Leiden ✨ Wat maakt dit Con Amore-concert weer zo boeiend? Wellicht het contrast tussen Mozart versus Britten en Pärt, tussen vocale en instrumentale programmaonderdelen. Maar vooral door expressie en vitaliteit; de hechte band die ontstaat tussen orkest en koor, waarbij gelijkgestemde solisten zijn gekozen. Immers, Bernhard Touwen is niet alleen dirigent van Con Amore, hij is ook artistiek leider en vaste chef-dirigent van kamerorkest Concerto Brabant; optimale feeling dus.

Om met de twee instrumentale werken te beginnen, ook die hebben 'iets' met elkaar. Arvo Pärt schrijft een 'Cantus in memoriam

Muziek

COV 'Con Amore' o.l.v. Bernhard Touwen, m.m.v. Marene Elgershuizen (sopraan), Daniëlla Buijck (alt), Satrya Krisna (tenor), Georg Gädker (bariton) en Concerto Brabant (concertmeester Christiaan Lascae). Gehoord: 2-n, Pieterskerk, Leiden.

Benjamin Britten', van wie voor de pauze een 'Sentimental Sarabande' wordt uitgevoerd. Violen en grote strijkers zijn opmerkelijk beter en

mooier op elkaar afgestemd dan in Mozarts Krönungsmesse. Daar klinken de violen nog tamelijk scherp, en zelfs niet altijd haarzuiver. Maar in Sarabande en In Memoriam vallen alle instrumenten op hun plaats in klankkleur, concentratie en schoonheid. Pärts inmiddels wereldwijd geliefde 'tintinnabuli'-stijl, een klokachtig geluid van drieklanken, waaraan ook nog eens klokgeluid wordt toegevoegd, echoot bedwelmend mooi na ter Brittens nagedachtens.

Krönungsmesse en Requiem zijn twee relatief kleine missen van Mozart. Con Amore straalt, vol overgave aan leider én componist.

In de Krönungsmesse door enthousiast de stuwende lichaamstaal van Touwen te volgen, waarin hij probeert de soms ondergeschikte koorpartij extra glans te geven boven het orkest. Fraai zijn de elegante versieringsfiguren in de violen en het koene homofone koor bij het 'Incarnatus'. In het 'Sepultus est' roepen de trombones een sfeer van heilige ernst op. Ronduit schitterend zingt Con Amore in de aanvang. De geraffineerde dynamiek in het Kyrie Eleison grijpt je meteen bij de strot.

In het Requiem komt voor het eerst de alt Daniëlla Buijck tot haar recht. Werd zij in de Krönungsmesse in kwartet of duet onderges-

neeuwd, in het Requiem soleert ze warmte stralend en inhoudsvol (Judex ergo sum). Con Amore is op zijn best in lichte snelle lijnen, ondersteund door fraai huppende violen, zoals in het Kyrie Eleison, zuiver en transparant in het 'Lacrimosa', helaas wat brijig in het 'Domine Jesu, als een mooi open weefsel boven het dansende orkest in het Andante van Hostias, sterk in de fuga.

Echt schitterend zijn de vier solisten op elkaar ingespeeld in het Benedictus, een van ziel 'In nomine Domini'. Con Amore, het was weer een feest.

Lidy van der Spek